

DIEVTURU VĚSTNĚSIS

43

¹2022#3

LATVIJAS
DIEVTURU SADRAUDZE

Vāka grafiskais zīmējums no Latvijas Dievturu sadraudzes ¹1934. gada izdevuma *Labietis*.

Rekvizīti maksājumiem: Latvijas Dievturu sadraudze, Tēriņu iela 13, Rīga, LV-1004, Latvija.
Reģ. nr. 90000279525, Swedbank konts LV10HABA0551018486000, IBAN/SWIFT kods
HABALV22. Redakcija: dievturi@gmail.com (galvenais redaktors: Uģis Nastevičs)

Bank details for donations: Latvijas Dievturu sadraudze, Teriņu iela 13, Rīga, LV-1004, Latvia.
Reg. № 90000279525, Swedbank account LV10HABA0551018486000, IBAN/SWIFT code
HABALV22. Editorial board: dievturi@gmail.com (editor in chief: Uģis Nastevic)

© ¹2022 *Dievturu Vēstnesis*. Latvijas Dievturu sadraudze, Rīga. Visas tiesības aizsargātas.

Dainius Razauskas³⁶

KĀPĒC NE KRISTIETĪBA?

Pirms laba laika, šķiet, dažiem gadiem, ar draugu bijām iegriezušies krodziņā “Špunka” iemest pa alus glāzei un satikām tur viņa paziņu, kurš, kā noprotu, bija lasījis kādu no maniem rakstiem un aizrunājies pajautāja: “Un tomēr — kāpēc ne kristietība?”

Vispirms lūkoju izlocīties, jo jautājums ir tiklab svarīgs kā jutīgs, tālab aplam nepiemērots izskatīšanai pie alus glāzes — tam vajadzīga gaiša galva un koncentrēšanās. Tomēr pēc brītiņa padevos spiedienam, ko ļoti nožēloju.

“Špunka” bija bāztin piebāzta, pilna bārdainu vīru, kuri cits caur citu auroja apkārtējiem kaut ko ļoti svarīgu, piedevām vēl sīca mūzika, tā nu gribot negribot nācās runāt paceltā balsī. Arī alus darija savu: teikums pēc teikuma, un es jau auroju. Pat neatceros, ko. Taču tā, ka pēc laiciņa pieslāja cilvēks un vaicāja: “Kāpēc jūs uz mani kliezdat?” Jā, patiešām! Atvainojos, un mēs šķīrāmies.

Cilvēks aizgāja kā uzvarētājs, bet varbūt man tā šķita vien tāpēc, ka pats jutos ar sevi visnotaļ neapmierināts. Tomēr jautājums tik tiešām ir ļoti nopietns, un to noteikti nedrīkst attiecināt *ad hominem* — sasaistīt ar manu personu, kam, starp citu, nav pienākuma būt un kura pat necenšas būt “pati pilnība”.

Ārkārtīgi svarīgs šis jautājums ir ne vien man un mums, bet visai Lietuvai un pat visai cilvēcei, tāpēc izvairīties no tā nav iespējams. Iemesls, kāpēc tas netiek publiski pamatīgi un izsmēloši iztirzāts, ir tikai propagandas nostāja, taču klusībā šis jautājums gail vai gruzd ikvienā dzīvā un modrā sirdī. Jo dzīva un modra sirds jūt, ka, skaidri un līdz galam neatrisinot šo jautājumu, neizprotot tā būtību, cilvēks tā arī paliks iestrēdzis un neizkustēsies ne no vietas, par spīti ārējiem tehnoloģiskajiem sasniegumiem.

³⁶ Dainius Razauskas (*Dainius Razauskas*) — mitologs, reliģiju pētnieks, rakstnieks, tulkotājs, humanitāro zinātņu doktors; rakstu no lietuviešu valodas tulkojusi Linda Lemhena; avots: <https://alkas.lt/2021/12/27/d-razauskas-kodel-ne-krikscionybe/>

Vēl precīzāk: paliks neatpazinis un neiepazinis savā dvēselē “apgabalu”, kurā šis jautājums to iekalis važās. Jo, tikai izgaismojot to ar vērīgas uzmanības gaismu, spējam saskatīt, kas tur patiesībā tiek darīts un notiek. Tur — nevis kaut kur un kaut kad, kurp aizvilina svinīgi, žēlabaini vai draudīgi stāstījumi, bet te un tagad — tavā dvēselē.

* * *

Vienkārši runājot, kristietība nav reliģija. Tā ir mērķēta nevis vertikāli uz augšu — nevis uz Dievu (lai arī cik daudz par to runātu!) —, bet gan horizontāli — uz cilvēku. Tā ir reliģijas imitācija, kurai pat pats Dievs (precīzāk, Dieva tēls, priekšstats par to) ir tikai līdzeklis cilvēka ietekmēšanai, viņa pārliecināšanai.

Un tas ir daudz nopietnāk par vienkārši “sazvērestības teoriju”. Kristietība — tā ir sevī ieraujoša, pakļaujoša, pārņemoša, līdz apsēstībai uzņēmīga reliģiska izrāde, kas tiek spēlēta visnotaļ “no sirds”. Tāpat kā no “no sirds” tiek spēlētas pārējās dzīves izrādes, kurās mīlam un vienlaikus tēlojam mīlestību, kurās ciešam un vienlaikus tēlojam ciešanas...

Ik reizi, kad spēcīgas iejušanās, augstākās vaļsirdības mirkļos ieskatāmies sevī, savā iztēles spoguļa attēlā: cik “cēli” un “nesavtīgi” mīlam, cik “pašai dziedīgi”, “pacietīgi” vai “kaunpilni”, “šausmīgi” ciešam...

Kad alkstam sevi redzēt daiļu skaistā lomā un vienlaikus baidāmies no sevis — pretīgā. No šī sava tēla, no vajadzības to pastāvīgi redzēt, veidojas pamatnostādne: izskatīties, parādīt sevi, bet šaubu gadījumā — pierādīt un tādējādi iespiest otram dvēselē.

No tā arī radušās Krustā sistā parādes ciešanas. Nevis dzīva nomocīta cilvēka, par kuru tik maz zinām (vai mazums cilvēces vēsturē nomocīto un joprojām mocīto?), bet visiem rādāmā, visur par paraugu grūžamā Krustā sistā, kura uzdevums: būt rādāmam. Jo ciešanu priekšā cilvēks dabiski satrūkstas, sakumpst, saraujas — ja ne aiz līdzjūtības, tad aiz bailēm vai vainas izjūtas, ka sev un citiem varētu izskatīties “slikts”. Un nolaiž acis.

Raug, tagad viņš jau ir potenciāls kristietis. Moku aina nospiež ceļos, salauž, satricē un nomāc. Tādu tevi jau var paņemt.

No tā paša arī nākamais parādes tēls: Marija ar bērnu, kurš, kā jau zinām, pēc laiciņa tiks nežēlīgi nomocīts. Nomocīts mazulis — kā lai nenodreb sirds? Nevainīgā, nevainīgā Marija, atsegusi bērnu, kurš tiks nomocīts.

Dieviņ Augstais, ko nu darīt, kā šos divus glābt? Neizglābsi, nožēlojamais zemes putekli! Tev atliek vien ceļos krist un raudāt — raudāt vainas un bezpalīdzības izjūtā, kā piedošanu lūdzoties, apkampjot sirdi žņaudzošā tēla... koka kātu. Un nāk no Tuvajiem Austrumiem pār pasauli migrante Marija, atsegtu bērnu pastieptās rokās turēdama — kā mūžīgu pārmetumu, kā ieroci, kā kareivis automātu. Jo bērns ir nomocīts, un, ja tā priekšā neklanisies, nepadosies, tu pats kļūsi par viņa nomocītāju! Dzer, dzer viņa asinis, tu, asinskārais!

Kā dzeguze, kas grūž savu olu svešā ligzdā — tagad tu to perēsi, barosi un audzināsi! Un nekur nespruksi — pamēģini tik!

Tā tas notiek: sievietei paņemot uz rokām (pareizāk — rokās) mazuli, visi apkārtējie ar to pašu tiek nolikti pie vietas. Īpaši — vīrieši. Varenaiss dabas likums nosaka: vīrietis savu darbu ir paveicis, bērns uztaisīts, un tagad atliek vien kalpot — kalpot sievietei ar mazuli uz rokām. Sievišķās varas un valdīšanas — matriarhāta — ikona. Caur šo vietu var ieņemt plikām rokām. Pat tas, kuram, biezāka āda un kuru nav nospiedušas ceļos Krustā sistā moka, noteikti metīsies garšļaukus Marijas ar mazuli priekšā. Un lai tik pamēģina pakustēties — mājās sievietes viņam parādīs!

Kamēr cilvēks ar pilnu apziņas gaismu neizgaismos šo savas dvēseles apgabalu, viņš būs padevīgs kristietis. Savītīts kā “matricas” kūniņa. Nelīdzēs nekādi “saprātīgi” argumenti un vēl mazāk — neapzināts protests, satraukums, pacelta balss, kas tikai vēl jo vairāk pastiprinās vainas izjūtu. Nekādas runas. Tikai plati atvērtas acis un visa rampu gaisma tieši uz šo dvēseles traģikomēdiju. Cik vien lampas spēj izturēt.

* * *

Kristietība nav ticība. Tā ir ticības imitācija. Ticības spēlēšana gan ārēji, gan iekšēji. Parādes “ticība”, kas jāizplata ārpusaulē un ik reizi jāapstiprina ar “apliecinājumiem”. Arī tā dēvēti mocekļi (*martyres*) burtiski nozīmē “liecinieki”, “apliecinātāji”. Iecirtīga, uzplijīga, uzmācīga un apnicīga rādīšana, nereti arī asiņaina un nāvējoša. No tā arī misijas, misija kā parādība, kā izpausme, jo, pievērsot citu savai “ticībai”, tu viņa acīs zagšus pie-rādi, apliecini pats sevi.

Nepieciešamība nemitīgi izrādīties pieprasa pastāvīgu uzmanību. Kā mītiskais vampīrs — mironis bez asinīm — savu mākslīgo dzīvību uztur ar svešām asinīm, tā arī šī parādei atsegtā mākslīgā “ticība” dzīvo no svešas uzmanības.

Ne mazāk neatlaidīgi un uzmācīgi par savām imitācijām nākas iekšējā pasaulē pārliecināt arī pašam sevi. Tiklīdz kā nolemju “ticēt” — tā tad sāku spēlēt “ticību” —, tūdaļ arī nākas apziņu par šo savu “ticību” pārliecināt un visādi to sev pašam pierādīt. Un, ja neizdodas, nākas atzīt, ka “mana ticība ir vēl pārāk vāja”. Tāpēc ir jātēlo vēl centīgāk, vēl “sirsnīgāk”, vēl “patiesāk”. Un, ja izmocītā, novārdzinātā apziņa tik un tā nepadodas, tā pati kļūst apšaubāma, aizdomīga... Sātana valgi! Tā imitācija apsēž dzīvu dvēseli un draud to pavisam nomākt un noslāpēt. Tā “ticības” simulakrs samīda un izstumj patieso sirds ticību un iemitinās tās vietā.

Jo patiesa ticība nav nolemjama, pieņemama, tēlojama, izspēlējama. Tā var būt vienīgi atpazīta — kā sākotnējās ilgas pēc patiesīguma, pēc īstuma. Tieši šī patiesā ticība nepadodas pārliecināšanai — un tieši tāpēc, ka tā alkst pēc patiesā, īstā, pēc īstenības. Tā ir ticība pašesošai Īstenībai — tai, kura ir pār visiem tēlojumiem, un kura nav vis jānospēlē, nav jānotēlo, bet — gluži pretēji — caur visām izrādēm un tēlojumiem jāsaskata, jāatklāj. Tāpēc patiesa ticība vienmēr ir atvērta nezināmajam un tai nav nekādu iepriekš pieņemtu “patiesību”, par kurām būtu sevi un citus jāpārliecina, ne arī vēlēšanās to darīt.

Patiesai ticībai nav vajadzības pēc pierādījumiem un apstiprinājumiem, tā nav divu *ego* savstarpējo attiecību darīšana, kurā ir viens “es” un otrs “tu”, kuram man būtu kaut kas jāpierāda. Patiesa ticība drīzāk atmirdz un parādās tikai tad, kad abi šie iztēlotie personāži izkūst un izgaist no redzesloka. Patiesa ticība ir vērsta uz īstenību, nevis uz kādu citu un savu atspulgu viņa acīs. Tikai tēlojumam, spēlei ir nepieciešams *cits*, lai uz viņa rēķina uzturētu savu *es* — attiecībā uz viņu pārbaudītu un apstiprinātu savu izloloto lomu.

Patiesā ticība vispirms izpaužas kā šaubas un neticība simulakriem un imitācijām. Savukārt vieglprātīga un padevīga apmierināšanās ar “ticības” imitāciju patiesībā atklāj iekšējo neticību. Tiklīdz dvēselē uzaust patiesa ticība, no tās acumirkli atkrīt un nobirst jebkāda parādes “ticība”. Starp citu, arī jebkāda neticība, ateisms. Jo arī tā ir izrāde, kam tāpat nerūp patiesība, bet tikai sava “pārliecība”.

Patiesā ticība nepierāda “Dieva esamību” vai “Dieva neesamību”, nepamēģinot noskaidrot, ko tā sauc par “Dievu” un ko — par “esamību”. Vārdi un tēli tai nav elki, kas jāgodā vai jāgāž. Vārdi un tēli tai ir izziņas līdzekļi, kas var palīdzēt atklāt patiesību, bet var to arī izkropļot vai pat aizsegt.

Pats vārds “Dievs” var patiesību atklāt un apgaismot, taču, padarīts par elku, tas patiesību sagroza un aizsedz — aizstājas tai priekšā. Kā austrumnieku līdzībā pirksts, kas norāda uz mēnesi. Patiesā ticība aicina nevis strīdēties un iet nāvē, nevis par katru cenu iestāstīt sevi citam, bet gan sevi pavilkt maliņā, pārstāt skatīties uz sevi un pievērst acis patiesībai.

Visai pamācošs piemērs no XX gs. fizikas: gaisma ir *gan* daļiņa, *gan* vilnis. Divi prātam acimredzami nesavietojami apgalvojumi, un abi — pamatoti ar eksperimentiem! Taču īstenība ir ietilpīgāka, plašāka par prāta aizspriedumiem. Īstenība māca prātu atvērties, izaugt no ieradumiem. Gluži kā telpiska cilindra viena no projekcijām plaknē ir aplis, bet otra — taisnstūris. Kā aklo aptaustītais zilonis citā austrumnieku līdzībā ir snukis, ausis, ilknis, kāja vai aste, taču neviena no

šīm daļām neaizvieto ziloni, tā nav zilonis. Kā daudzi ceļi, kas ved tai pašā kalnā: viens no vienas puses, otrs no otras, trešais — no trešās utt. Taču virsotnē visi saplūst vienuviet.

To pašu lietu no vienas puses var ieraudzīt un pieredzēt vienā veidā, no citas — citādi. Un jo vairāk pušu, no kurām lieta ir iepazīta un par to izstāstīts, jo labāk un precīzāk varam noprast, par ko runājam — apjēgt patiesību. Un pretēji: ietiepīgā apņemšanās kā patiesību izvirzīt vienu vienīgu stāstījumu — savējo, visus citus noniecinot, noliedzot, noklusējot vai pat aplūsinot, ir vispretīgākā elkdievība, kurai rūp nevis iepazīt un izzināt, bet gan tikai patiesības vietā bāzt vienu lielo un iecienīto elku — Sevi.

Elkdievība — tas ir stāsts, kas tiek uzspiests patiesības vietā — patiesības, par kuru tam būtu jāstāsta. Viena no cilindra projekcijām visa cilindra vietā — daļēja patiesība, pārvērtusies par meliem tāpēc, ka tiek grūsta visas patiesības vietā. Elkdievība ir viena no kalnā vedošām takām, kas kļuvusi svarīgāka par kalna virsotni.

Tāpēc patiesā ticība vienmēr ir inkluzīva — iekļaujoša, iesaistoša, aptveroša —, savukārt elkdievība vienmēr ir ekskluzīva — savrupinoša, nošķiroša, atstumjoša.

Patiesā ticība atbalsojas sūtņu stāstījumā pāvestam par tikšanos ar Karali Ģediminu Viļņā 1324. gadā: tajā teikts, ka “kristiešiem viņš ļaujot savu Dievu godināt pēc savām paražām, krieviem pēc saviem rituāliem un poļiem pēc savām paražām”, un jo īpaši no pārstāstītajiem paša Karaļa Ģedimina vārdiem: “..bet mēs godājam Dievu ar saviem rituāliem, un mums visiem ir viens Dievs” (*et nos colimus deum secundum ritum nostrum, et omnes habemus unum deum*). Vienīgā vispārējā un mūžīgā patiesā ticība. Lai arī kur, kad un kādā valodā tā tiktu izsacīta.

Tomēr, šādi sacīdams, Karalis Ģedimins bija pārāk “politko-rekts”. Jo kristietība nav no Dieva un tā nav Dieva godāšana.

Kristietība nav ticība. Kristietība ir elkdievība, kas ieperinājusies ticības vietā. Neapvaldīta Patmīlība, kas paģēr tiesības uz Dieva vārdu.

* * *

Tāpēc arī tik drūmās un postošās praktiskās sekas: kristietība noniecina, tā izvaro. Vārdu sakot, dara tā, lai tur, kur kaut kas ir bijis, nekā nepaliktu. Tā dzeguze, iebāžot savu olu svešā ligzdā, izmet no ligzdas tur bijušās. Piemērs: divi dārznieki ienāk senā dārzā. Viens izvērtē dārza stāvokli, kokus un augļu kokus, krūmus, puķu dobes — kas ir jāapkopj, ko derētu paretināt, ņemas laistīt, mēslojot utt. Dažu gadu laikā dārzs atgūstas, uzzied un dod ražu. Tā rikojas patiesā ticība. Toties cits atnāk ar gatavu “realizējamu projektu”: tam vajadzīgs tikai tukšs zemesgabals, kurā savu atnesto “projektu” īstenot, tāpēc tas neskatoties visu nozāģē, ar saknēm izrauj, ar buldozeru nolīdzina un tad dara savu. Šim nav vajadzīgs, lai pirms viņa kaut kas būtu — šim vajag, lai nekā nebūtu. Un, ja kaut kas ir, pacentīsies, lai nepaliktu.

Kristietība ir šāds lielais Nekas, kas ar buldozeru nolīdzina pasaules daudzkrāsaino dārzu: gan ārpusē, gan visupirms — iekšējā pasaulē.

Lai pieņemtu tev no ārienes uzstūķētu “ticību”, vispirms tev ir jānotic, ka pats no sevis dabīgi tu netici. Tev jānotic, ka tevī nav nekā tāda, kas pats par sevi būtu vērtīgs, attīstāms un izkopjams — ka viss, kas tevī ir pašesošs, ir jāizcērt, ar saknēm jāizrauj, jāizravē kā nezāles un tad tukšā augsnē jāiestāda šis invazīvais kaktuss. Lai sirdī pieņemtu no ārienes nākošu patiesības simulakru, tev vispirms ir jānoniecina, par apkaunojošu jāpadara sava sirds patiesība — ir jānoniecina, jāizvaro sava sirds.

Lai pievērstu citu sevis nestajai “ticībai”, viņš vispirms ir jānoniecina — jāpārliecina, ka pašam no sevis viņā nav nekā vērtīga. Lai aplaistu citu ar tevis nesto vīrusu, vispirms ir jāatslēdz vai vismaz jāvājina viņa imūnsistēma. Vismaigākais veids, kā to izdarīt — žēlot: “Mazulīt, nu ko tu, nabadziņ, zemes putekli, niecība...” Ja tas nepalīdz, tad — piespiest, pabiedēt ar dzīves likstām un elli pēc nāves. Ja arī tas vēl nelīdz, bet ir varas atbalsts, var arī piekaut, izvarot, pamocīt, pācepināt uz uguns. Tomēr visos gadījumos mērķis ir noniecināt, sirdī sadragāt, lai viņš zaudētu savu dabīgo, pašesošo ticību un uzticēšanos.

Un tad — svinīgi “glābt” ar savējo (starp citu, tieši tāpat — pēc kristietības parauga — rīkojās arī boļševiki).

Ienesot savu “pestījošo ticību” citā zemē, vispirms ir jāiznīcina tur esošā vietējā, jānoslauka no zemes virsas tās zīmes. Ko neizdodas iznīcināt un izdzēst, tas jānoliedz: tā nav un nav bijis, jo nevarēja būt, un pat ja bija, tad pavisam ne tas, un pat ja bija tas, tad ne tam domāts, utt.

Ja kaut ko neizdodas noliegt, tas ir jānoniecina — jāpazemina, jāizsmej, jānozākā: apkaunojošas paliekas, otrās šķiras brāķis, smirdoši atkritumi, pa kuriem varbūt vēl var parakņāties “zinātniskos” nolūkos, bet tikai ar aizspiestu degunu... Akmeņu, zalkšu, krupju pielūgšana, animisms, totēmisms un citi nieki...

Bet, ja kaut ko neizdodas arī noniecināt, to vajag gluži vienkārši piesavināties! Vispirms jau — Dieva vārdu. Jebkurā zemē ierodoties, vispirms ir jāpārņem vietējais Dieva vārds. Tā ar vienu šāvienu tiek nošauti divi zaķi: no vienas puses, vietējie zaudē Dievu — tagad tas ir kristiešu Dievs; no otras puses, kristiešu rokās nokļūst pats svētākais, pie kura tiecas visas sirdis. Līdzīgi arī romieši iekaroto tautu dievu tēlus pārveda uz Romu, lai tādējādi pakļautu paverdzināto sirdis. (Tātad dieva tēlu romieši padarīja par līdzekli cilvēku paverdzināšanai — tieši tāpat kā pēcāk kristietība.)

Tāpēc arī baznīcas, ja vien iespējams, tiek būvētas seno svētnīcu vietās: no vienas puses, senā svētnīca izzūd no zemes virsas tā, ka var pat sacīt, ka tās nemaz nav bijis (piemēram, šādi “nav bijis” Pērkona svētnīcas Viļņā un “joprojām nav” zem Katedrāles uz brīdi atrakto tās palieku); no otras puses, pats tūdaļ nokļūsti jau gatavā svētā vietā, kas jau ir “iesildīta”, “magnetizēta”, un kam piemīt spēcīgs garīgās pievilksanas spēks. Tātad, tajā iemitinoties, visa uzmanība, visa mīlestība, visa godināšana un pielūgsmē uzreiz tiek varenajam Sev.

Ja vien kaut kur slejas svētkalns, pilskalns vai, jo īpaši, elku kalns vai upurkalns, uz tā tiks uzbakstīts krusts vai, vēl jo labāk, trīs krusti.

Galvenais, lai nepaliktu nekā, kas bijis pats no sevis, bet visur uzrastos un turpmāk būtu tikai tas, ko esmu atnesis lielais Es. Tā svētajam avotam ir jātop iznīcinātam, lai tā vispār vairs nebūtu, vai arī noniecinātam, izvarotam, tas ir, manis “iesvētītam”, uzstādot pie tā Marijas elku. (Un arī pašu Māti un mātišķību vairs nedrīkst godāt ne ar savas mātes, ne mūsu mātes seju, kas varbūt paaugstināta līdz Dievmātes tēlam — nē, obligāti ir jāgodā te nelūgtā “migrante”.)

Ja svēta ir visa upe, piemēram, Šventoja (liet. *Šventoji*, tulk. “Svētā”), un visu to ar elkiem apkraut nav iespējams, ir jāizdzēs no atmiņas visi vietējie stāsti par šīs upes svētumu, bet, ja neizdodas, tie jānoniecina (“ļaužu fantāzijas”) un pats svētums jāpiesavinās, izplatot savus izdomājumus, kas attaisno upes vārdu — it kā tajā esot kristīti pirmie jaunajai ticībai pievērstie, tāpēc tā kļuvusi svēta...

Bet vēl labāk upi vai vismaz tās daļu vienkārši pārdēvēt. Piemēram, netālu no Verķiem Nerē ietek Baltupis — Baltā upe, kuras daļa pārdēvēta par Cedronu — netālu no Jeruzalemes tekošas upes vārdā. Tātad Baltupe pati par sevi nav neko vērtā — lai kļūtu svēta, tai jāmaina vārds: jābeidz būt par Baltupi un jākļūst par Cedronu. Silam, caur kuru tā tek, ir jākļūst par Kalvariju un veselam Viļņas mikrorajonam — par Jeruzalemi. (labi, ka blakus vēl kaut kā ir saglabājušies Baltupji (*Baltupiai*). Līdzīgi arī Žemaitijā par Kalvariju pārtapuši senie Gardi u.tml. Arī Lietuva pati par sevi nevar būt svēta — lai “iesvētītu”, arī tā būtu jāpārdēvē. Nu, Marijai tā jau ir “uzdāvināta”.)

Tā kā Svētā Zeme ir tikai viena un tālu no šejienes, tad visa pārējā zeme pēc definīcijas nav svēta. Iesvētīt to ir iespējams tikai vienā veidā: kaut ko pārnesot no Svētās Zemes un atbilstoši pārdēvējot. Pati par sevi šī zeme nav nekas, un augstākais gods, uz kādu tā var cerēt — ar kaut ko atgādināt un atdarināt vienīgo pa īstam Svēto Zemi, tātad — kļūt par tās otršķirīgu imitāciju, simulakru.

Ir jāpaliek itin nekam — vien imitācijām un simulakriem. Vien Bībeles dekorācijām. Vien butaforijām. Tāpat kā, krieviem Karaļaučus un Sembu nozākājot par Kaļiņingradas apgabalu. Tā suns, saodis

svešu smaku, tūdaļ steidz pacelt kāju un uzspricēt savu. Jo cita smaka nekur nedrīkst palikt, vien diženā un par visu svarīgākā Mana. Visam ir jāsmird pēc vienīgā un vissvarīgākā Manis!

Kā tiek noniecināta svētā telpa, tā noniecināts arī svētais laiks. Jo paši par sevi nekādi gadskārtu svētki nevar būt svēti — “svēti” tie top tikai tad, kad tiek dzēsta to patiesā jēga un vietā uzspiesta atnestā. Piemēram, Ziemassvētki kopš senseniem laikiem ir teju gaišākie gada svētki. Gaišākie tieši tāpēc, ka iezīmē drūmās tumsas un aukstuma vēl apslēptās beigas — turpmāk tumsa saruks un pamazām uzvarēs Gaisma! Kā liktenīgs lūzums kaujā — Gaisma tagad ir sasniegusi izšķirošo uzvaru un pārgājusi uzbrukumā.

Saule pārstājusi grimt tumsā un kopš šī brīža atkal sāks celties augstāk. Pašā tumsības klēpī tā ir uzvarējusi nāvi un no jauna piedzimusi. Pērnā mirusī gaisma ir dzemdējusi jaunu, dzīvu gaismu. Ir piedzimis senā Dieva jaunais Dēls! Tāpēc šai naktī ir dzimuši visdažādāko tradīciju gaismas dievi, un visu to spilgtākais simbols ir Saule. Tikai nekāds vēsturiskais Jēzus šai dienā nav dzimis. Tas ir tikai iestūķēts kopējā Dieva dzimšanas dienas vietā — kā dzeguzes ola svešā ligzdā. Līdzīgi noniecināti un izvaroti ir visi senie īstie gadskārtu svētki, to visu vietā iegrūžot “vienīgās svētās” kristiešu pasakas to vai citu notikumu un atbilstoši pārdēvējot — uzspiežot savus kristīgos vārdus.

Tāpat ir noniecināti arī senie lietuviešu personvārdi. Jo lietuviskais personvārds taču pats par sevi nav neko vērts, gluži kā suņa vai lopa vārds, toties “īsto” kristīgo — noteikti atnesto, nelietuvisko — vārdu cilvēks iegūst tikai nokristīts. Tāpēc teju vai visi vārdi un no tiem pēcāk radušies uzvārdi Lietuvā vairākus pēdējos gadsimtus vairs nav lietuviski. Cik dižens ieguvums — cik “svēti esam kļuvuši”! Ja vēl būtu paklausīgi atmetuši arī savu “pagānisko valodu”, būtu jau pavisam *swęty*.

Neviens šī dārza koks, neviens krūms, neviens zāle nav tā vērti, lai dzīvotu — vien atnestie stādi, potzari... vien svešā sēkla.

Tāpēc kristietība nav ne reliģija, ne ticība, ne garīgums. Tas ir dvēseles mēris, nāvīgs garīgais vīruss. Kristietībai patiesībā nerūp ne Dievs (Augstākā Patiesība, gara Gaisma), ne cilvēka dvēsele (apziņas apskaidrošanās, apzinātība), bet tikai tā pati sev. Viss cits tai rūp vien tik, cik tas ļaujas sevi padarīt par līdzekli vai top par šķērslī tai vairoties un izplatīties.

Tāpēc patiesam garīgumam kristietība nav vajadzīga — ja vienīgi kā nāvīgs izaicinājums. Un būtiskais šai ziņā nav nedz “kristietības” nosaukums, nedz tās pasakas (jo tā nav vienīgā tāda): būtisks ir dvēseles stāvoklis, kādā tā tiek izperēta un no kāda tā barojas. Tiklīdz to atpazīstam, visas burvestības izgaist.

Vai gan nav nožēlojams cilvēks, kurš “mīlēt tuvāko” spēj tikai tāpēc, ka viņam to liek kaut kāda grāmata? Vai gan nav nožēlojams tas, kurš nožņaudzis savu sirdi un iemainījis to pret grāmatu? Un, ja vēl ņemas “mīlēt” pienākuma pēc, lai ar savu “mīlestību” to apliecinātu, rādītu un pierādītu. Raug, tā arī visa “kristīgā morāle”: pašesošas, bez jebkādas taisnošanās un jebkāda aprēķina pastāvošas sirds labestības vietā — līdzeklis, ierocī pārvērsta “labestība” ar kamuflāžu īstās sejas slēpšanai. Kā tas atsegtais mazulis. Taču, ja “labestība” izrādās nenoderīga, tūdaļ izlien zobi, nagi un ragi.

Ne reizi vien esmu dzirdējis baznīkungus Dieva vārdā sprediķojam: “Dievs grib” to, “Dievs grib” šo... Tagad pēc tāda paša piemēra es saku: Dievam kristietība nav vajadzīga. Dievam derdzas kristiešu “pielūgsme”. Dievs nav un nekad nav bijis kristietības ķīlnieks. Ikviens, kurš Viņu meklē un patiešām pēc Viņa sauc — neatkarīgi no “ticības” vai “neticības” — tiks sadzirdēts un Viņu atradīs bez starpniekiem. Ikviens, kura sirds ceļas uz Gaismu, tiks apgaismots.

Jo Dievs nav uzpūties greizsirdīgs muļķis, kas savus bērnus šķiro “izredzētajos” un “atstumtajos”. Dievs — tā ir svētā Uguns, kas liesmo (vai vismaz gail) ikvienā dzīvā sirdī — pati no sevis, pašesoša. Dievu nevar nedz “iedot”, nedz “atņemt”, nedz “atnest”, nedz arī “iznest” — Viņu var tikai (at)pazīt. Liktenīgajā brīdī, kad vairs nebūs

aizsegu, šis pārbaudījums pienāks ikvienam.

Tāpēc labāk, visu — visus pierādījumus un visus baiļu balstus — zaudējot, ar sirdi pievērsties patiesībai un gaismai (un tad var izrādīties, ka nekas nav zaudēts), nekā ar pierādījumu pilnām grāmatām un “svētajiem rakstiem” pilnām bibliotēkām patiesību un gaismu aizsegt.

*Autors ir mitologs, reliģiju pētnieks
un humanitāro zinātņu doktors*

“Tava realitātes perspektīva var nebūt nepareiza. Taču tas nenozīmē, ka esi vienīgais, kam varētu piemist atskārsme par patiesību.” Avots: <https://twitter.com/taekie/status/1310575542685429760/photo/3>